

намѣри въ платницитеѣ ни, какъ е възможно да откраднемъ чашата? у когото слѣдователно са намѣри чашата, нека са прѣдаде на смъртъ.“ — Туй като казахъ, тозъ часъ стоварихъ и отворихъ платницитеѣ. А той, като ты прѣтърси, намѣри чашата въ Веніаминовътъ платникъ. (Быт. $\overline{\text{мд}}$. 7—12).

§. 63. *Връщатъ са въ градътъ трискърбны.*

Тогази братята Іосифовы са връщатъ въ градътъ скърбны и като са прѣдставихъ на Іосифа, падатъ на краката му. А той имъ казва: „Какъ смѣихте да направите туй злодѣяніе?“ А Іуда отговори: „Работата е толкозъ ясна, щото не смѣймы нито да са оправдаваме, нито да поискамы или да ожидамы прошка. Синца смы твои робы.“ — Туй не може да бжде, рече Іосифъ, но само онзи, въ платникътъ на когото са намѣри чашата ще бжде мой робъ. А вый другытѣ идѣте си свободно при баща си. (Быт. $\overline{\text{мд}}$. 13—17).

§. 64. *Іуда иска да остане робъ на мѣсто Веніамина.*

Тогазъ Іуда, като са приближи до Іосифа, моля ти са, рече, да ма послушашъ благосклонно. Баща ни обича дѣтето безмѣрно, и никакъ не рачѣше да го пусне съ насъ. Азъ не можыхъ да го земъ отъ него, докато не са врекохъ, че то ще бжде безопасно. Ако са върнемъ слѣдователно при баща си безъ дѣтето, той ще умре отъ скърбъ. И тѣй моля ти са да оставишъ дѣтето да си иде, а мене да упрешъ за робъ. Азъ приемамъ наказаніето за което е то достойно. (Быт. $\overline{\text{мд}}$. 18).